

ho rozsahu (velkých magazinů). Čl. II. stanoví definici živnosti velkého rozsahu, za níž považuje se obchodní živnost, která ve větším rozsahu obchoduje se zbožím různých oborů, jest rozdělena na jednotlivá oddělení dle druhů zboží a s místnostmi, které zpravidla zaujímají více než jedno poschodí. V čl. III. zakazuje se rozšiřování dosavadních živností velkého rozsahu, ať jde o zavádění nových oborů zboží nebo rozšíření prodejních místností. Na obchodní živnosti velkého rozsahu, které zahájily činnost před účinností tohoto nařízení, se předpisy jeho nevztahují (čl. IV.).

V těchto předpisech vidíme zásah států do soukromého podnikání, jenž se nese jedním směrem: pomoci obchodnictvu a živnostnictvu, a to hlavně jako daňovému subjektu.

Z P R Á V N Í P R A K S E

Z rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně.

Nedílné společenství v rozepři nezakládá pouhá solidárnost závazku, avšak vyplývá z nedílnosti předmětu sporu.

Proti spolubžalovanému K. S-ovi vydán byl rozsudek pro zmeškání. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Na dovolání spolubžalovaného K. S-y byl rozsudek nižších soudů změněn a žaloba zamítnuta z těchto důvodů:

Dovolacímu důvodu § 503 čís. 4 c. ř. s. nelze upříti odůvodněnost.

Předně je řešiti otázku, jde-li o nerozlučné společenství rozepře podle § 14 c. ř. s. čili nic.

Žalobce žádá žalobou vlastnickou na obou žalovaných Františku a Karlu S-ovi, aby mu vydali r u k o u s p o l e č n o u a n e r o z d í l n o u jednu kombinovanou pásmovou pilu s vrtačkou a dalším příslušenstvím, kterou od něho koupili kupní smlouvou ze dne 15. října 1928 na tom základě, že kupní cenu v čas dospělosti nezaplatili. Uplatňuje proto k pile vyhrazené právo vlastnické.

Žalobce žaluje tedy oba žalované o vydání nedílného předmětu, jediné pásmové pily, kterou prodal jedinou smlouvou oběma společně k nerozdílné ruce, takže je zřejmo již z povahy sporného právního poměru, jak byl v žalobě samotné tvrzen, že účinek rozsudku se vztahuje k oběma žalovaným společníkům Františku a Karlovi S-ovi, že ti tudíž tvoří jednotnou stranu sporu.

Právní názor odvolacího soudu, že solidarita závazku sice ještě nezakládá nerozlučné společenství v rozepři, je správným, avšak v souzeném případě vyplývá nerozlučnost společenství rozepře nikoli ze solidarity, nýbrž z nedílnosti předmětu sporu, z nemožnosti,

aby o společné věci, o jejíž vydání se z důvodu vlastnického práva žaluje, byl vydán různý rozsudek ohledně každého spolčeníka; je tedy právní názor odvolacího soudu v té příčině mylným. (§ 503 č. 4 c. ř. s.)

Podle § 14 c. ř. s. vztahuje se při nerozlučném spolčenství rozepře, je-li některý spolčeník liknavý, účinek procesního úkonu druhého spolčeníka, jenž byl v rozepři činným, také na spolčeníka líknavého a prospívá tomuto tak, jako by sám byl onen procesní úkon předsevzal.

Vzhledem k tomu neměl býti proti Karlu S-ovi vydán rozsudek pro zmeškání podle § 396 c. ř. s., nýbrž měly námitky přednesené Františkem S-em býti posuzovány tak, jako by byly předneseny oběma žalovanými spolčeníky rozepře. Rozsudek pro zmeškání proti Karlu S-ovi byl vydán až po provedení celého řízení před soudem první stolice. Měl proto první soud, rozhoduje věc, přihlížeti podle § 14 c. ř. s. i ohledně Karla S-a ke všem dalším výsledkům sporu. Poněvadž pak podle těchto je žaloba bezdůvodnou i ohledně Karla S-a, měla býti žaloba zamítnuta ohledně obou obžalovaných. Poněvadž se tak, pokud jde o Karla S-a, nestalo, byla věc po právní stránce mylně posouzena. Bylo proto vyhověti dovolání Karla S-a a změnití ohledně něho rozsudky nižších soudů a zamítnouti žalobu i ohledně Karla S-a.

Rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně
ze dne 14. listopadu 1935 Rv I 109 a 110/34.

Dr. Jaroslav Homolka.

Z judikatury krajského soudu civilního v Praze jako soudu odvolacího ve věcech pracovních.

1. Paušalování odměny (zák. č. 91/18 a § 879 obč. zák.) za nepovolené hodiny přesčasové v zemích, kde nelze prováděti zákon o 8 hodinové době pracovní (čl. 11, 16 smlouvy č. 80/1922) není ani nepřipustné a nezákonné, ani proti dobrým mravům.

V obou prvních instancích zamítnuta byla žaloba, již domáhal se žalobce na žalované straně zvláštního honorování přesčasových pracovních hodin, odpracovaných jím jako montérem ve službách žalované v Persii.

Žalovaná strana neuzavřela původně se žalobcem pracovní smlouvu, nýbrž jako plnomocnice perské vlády doporučila jej této jako dělníka pro cukrovar s tím, že jeho práce trvající denně 12 hodin bude perskou vládou odměňována paušální měsíční částkou a teprve pro případ, že perskou vládou přijat nebude, bude převzat žalovanou stranou za stejných podmínek při stejné pracovní povinnosti. Podle tohoto příslibu — ježto žalobce pak skutečně perskou vládou přijat nebyl — byl převzat do služeb žalované v Persii jako zedník při paušální měsíční odměně a naturálních požitcích proti